

Důvody:

Nižší soudy posoudily spornou věc správně a i výklad, který daly ustanovení § 86 želez. dopr. řádu, jest bezvadný. Jak již v rozhodnutí čís. 3053 sb. n. s. bylo vyloženo, nežádá železniční dopravní řád podle odst. 1 § 86 žel. dopr. ř. na dráze důkaz, že škoda nastala z příčin ji vyvíňujících, nýbrž spokojuje se s domněnkou, že škoda z okolností těch vzejíti mohla (odst. 2 § 86 žel. dopr. ř.), čímž nastává přesun důkazního břímě co do vyvrácení domněnky té po případě průkazem o vině dráhy na toho, kdo se domáhá náhrady škody (odst. 3 § 86 žel. dopr. ř.). Tak jest tomu i v souzeném případě. Nábytkový vůz byl dopravován na otevřeném vagoně a tím byl vydán nebezpečí ohně jiskřením. Právem dovolává se žalovaná dráha domněnky stanovené v odst. 1 § 86 žel. dopr. ř. a bylo věci žalobcovou, by domněnku tu vyvrátil neb aby podle odst. 3 § 86 žel. dopr. ř. dokázal, že škoda vzešla zaviněním dráhy a že k domněnce přihlížeti nelze. Důkaz takový, jak již oba nižší soudy správně dovodily, žalobce nepodal, neboť tím, že bylo prokázáno, že nábytkový vůz byl neporušený a v dobrém stavu a že byl zařazen v první polovici vlaku, nebylo prokázáno, že škoda vzešla ze zavinění dráhy, ano není předpisu, který by stanovil, že vagon s nábytkovým vozem musí býti naložen až vzadu vlakového parku. Ze skutečnosti, že oheň vznikl vylétajícími jiskrami, nelze o sobě usuzovati na jednání neb opomenutí dráhy, poukazující na její zavinění. Aby bylo lze na její zavinění souditi, musel by žalobce uvést a prokázati jednání neb opomenutí, přičítící se příkazům nebo zákazům daným železnici, ať již na základě zvláštních zařízení, nebo ze všeobecné povinné péče řádného obchodníka a které jest v příčinné souvislosti se způsobenou škodou. To však žalobce neučinil. Posléze jest ještě poukázati k tomu, že nábytkový vůz jest pokládán za zboží k dopravě odevzdané jako každý jiný druh zboží a nelze o něm použití ustanovení § 66 žel. dopr. ř. o vozech krytých.

Čís. 11703.

Při obchodech fixních musí strana smlouvě věrná, chtějíc trvati na plnění, druhé straně to oznámiti bez odkladu po uplynutí lhůty ku plnění. Učiní-li tak a nesplní-li přes to druhá strana smluvní závazek, může sice strana smlouvě věrná i pak uplatniti právo na náhradu škody pro nesplnění neb ustoupiti od smlouvy, avšak musí druhé straně oznámiti, zda bude žádati náhradu škody na místě plnění, či zda od smlouvy odstoupí, a poskytnouti jí přiměřenou dodatečnou lhůtu od tohoto oznámení k napravení toho, co zmeškala.

(Rozh. ze dne 27. května 1932, Rv I 901/31.)

Žaloba kupitele na prodávatele o náhradu škody pro nedodání motouzu, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalovaný je podle souhlasného udání stran protokolován, prodej motouzu žalobci by nepochybně na jeho straně obchodem a proto je tuto spornou věc posuzovati podle předpisů obchodního zákoníka (čl. 277). Podle těchto předpisů není žalobní nárok oprávněn, ani, když se předpokládá, že jde o obchod fixní. Při obchodech fixních musí podle čl. 357 obch. zák. strana smlouvě věrná, chtějíc trvati na plnění, druhé to oznámiti bez odkladu po uplynutí lhůty ku plnění. Učiní-li tak s nesplní-li přes to druhá strana smluvní závazek, může strana smlouvě věrná i pak uplatniti právo na náhradu škody pro nesplnění neb ustoupiti od smlouvy, avšak musí zachovati obecné pravidlo čl. 356 obch. zák., musí tedy druhé straně oznámiti, zda bude žádati náhradu škody na místo plnění, či zda od smlouvy odstoupí, a poskytnouti jí přiměřenou dodatečnou lhůtu od tohoto oznámení k napravení toho, co zmeškala. Žalobce sice oznámil žalovanému včas, lístkem příl. 2, že trvá na plnění, ale lístkem příl. 3, ze dne 6. července 1927 nedal žalobce přiměřenou dodatečnou lhůtu, nehledíc ani k tomu, že jeho oznámení: »budu nucen, neobdržím-li nejpozději do soboty motouz, Vás za to činiti zodpovědným«, není dostatečně jasné, ježto není z něho zřejmo, je-li tím míněna náhrada škody pro nesplnění, či jen náhrada škody pro opožděné splnění. Nebyl tedy žalobce oprávněn žádati náhradu škody pro nesplnění smlouvy, takže nižší soudy posoudily věc po právní stránce správně.

Čís. 11704.

Právní zájem žalobcův (§ 228 c. ř. s.) jest dostatečně odůvodněn, domáhá-li se žalobce zachování svých práv ze služebního poměru se zřetelem k zákonu pensijnímu a invalidnímu. Žalobní žádost o zpětvzetí do práce nevyčerpala by žalobcův zájem co do nároků, plynoucích pro něho pro případ zrušení výpovědi ze zákonů o pensijním a sociálním pojištění.

Ustanovení § 155 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n., nelze použítí, byla-li zaměstnavatelem dána zaměstnanci výpověď před počátkem léčení ve smyslu § 154 zák. K vyloučení výpovědi nestačí, že byla podána žádost o pojištěncovo ústavní léčení. Nelze tu použítí odchylného nového ustanovení speciálního zákona ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 28. května 1932, R I 332/32.)

Žalovaná společnost dala žalobci výpověď ze služby dne 29. listopadu 1930. Ústřední sociální pojišťovna rozhodla o přijetí žalobce do léčebné péče podle § 154 zák. čís. 221/1924 dne 10. března 1931. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalované společnosti, by bylo uznáno právem, že výpověď ze služebního poměru daná žalovanou žalobci jest ve smyslu § 155 zákona čís. 221/24 bezúčinná a z důvodu toho se zrušuje a že jest žalovaná povinna to uznati. Procesní soud prvního stádu žalobu zamítl. Důvody: Soud má za prokázáno, že o žalobci v době, když mu byla dána výpověď podle § 82 h) živn. ř. ne-